

ningen var paa en lempelig Maade for Udernes Beskjæmmende. Derksom man altsaa herigjennem kom til en Ordning, hvorved man efter alle vore Forhold fik sat de vedkommende Embedsmænd paa en forsværlig høi Lønning, saa at man med Hensyn til de Interesser, som derved skulle varetages, Intet havde at risikere, og man da dertigjennem naade en for Statskassen passende Besparelse — jeg ønsker iøvrigt ikke videre at komme ind paa dette Spørgsmaal, jeg tror ogsaa med den ærede Ordfører, at det vilde være heldigere, om det under nærværende Forhold havde været udenfor Forhandling — saa kunde det ikke tænkes forsværligt, at man, naar saadanne Forhold indtraadte, gav en Bestemmelse om Afsløsnigen af Tienden paa en nogenlunde lempelig og rimelig Maade. Hvad der skal anses for fuld Bærdi kan jo ikke saa ganske siges, det er meget problematisk, det kommer an paa, til hvilket Tidspunkt og efter hvilke Regler Afsløsnigen sker, men Principet er, at den skulde ske paa en nogenlunde lempelig Maade. Deri kan jeg ikke følge det ærede Medlem, jeg kan ikke forstaa det fra det meget ærede Medlems Standpunkt, der tvertimod idag forsværer et Forslag, som gaar ud paa, at Regjeringen, altsaa ogsaa Finantsbestyrelsen, tvertimod meget vel skulde finde det forsværligt at sikkre for Fremtiden alle disse Midler og maasse flere til for at lønne vedkommende Embedsmænd. Dette System finder det ærede Medlem meget forsværligt ogsaa fra Finantsbestyrelsens Side; naar der altsaa er Tale om at lønne Embedsmændene ogsaa udover det, der er fornødent og hensigtsmæssigt for at varetage deres Embede, saa har det ærede Medlem efter den af mig fremhævede Betragtning ikke Noget imod, om Finantsbestyrelsen gaar med dertil, det kan godt forsværes, men komme vi om i en anden Gade, hvor der skulde være Tale om, at Skatteyderne, Tiendeherne skulde have nogen Lempelse — og naar vi tænke paa Tiendens Oprindelse, saa er den jo fra først af mange Gange uretfærdigen, paalagt disse og ingen Andre, medens dens Karakter jo ganske vist nu er noget forskjellig — saa vilde det ikke være forsværligt fra Finantsbestyrelsens Side at gaa lempeligt tilværks. Jeg er ikke med til denne Be-

tragtning; jeg vilde snarere være med til at gjøre det muligt for Statskassen, at den kunde vise en saadan Lempelighed, hvis ellers alle Forhold tale derfor. Med Hensyn til Spørgsmaalet om de juridiske Embedsmænd skal jeg ikke gaa nærmere ind derpaa; kun skal jeg fremhæve, at det forekommer mig, at den meget ærede Ordfører gjorde det overordenligt klart, at, hvad man her anfører som Exempel mod det af Flertallet Opstillede, i Virkeligheden er Noget, der i høi Grad taler for, at man kan gaa den Vej. Ganste vist er der endnu Sportler, som ikke optages paa Finantsloven, men det samme vil blive Tilfældet, hvis man følger Flertallet, thi der vil vistnok gaa 30 til 40 Aar hen, inden vi efter Flertallets Forslag saa det sidste Præsteembede med sine Sportler ind paa Finantsloven. Sammenligningen er saaledes aldeles fuldstændig, naar man blot vil anerkjende dette, at den ene Slags Sportler ikke er mere hellig end den anden; det er det, Flertallet forlanger Anerkjendelse af, og jeg skal være med til at give den. Det er ganske besynderligt, forekommer det mig, om man nu paaany vil have nok en særskilt Klasse, det er et mærkværdigt Finantsystem. Jeg kunde snarere være enig med det ærede Medlem for Aalborg, hvis han vilde sige, at han haabede, at vor fremtidige Finantsbestyrelse vilde lade sig det være magtpaaliggende at aflasse disse affondrede Stuffer i Statshusholdningen, istedetfor at give sit Samtykke til flere; jeg vilde særdeles gjerne gaa ind paa at stille en saadan Opfordring til Finantsministeren. Der er en Bemærkning af den meget ærede Minister i hans sidste Udtalelse, som jeg gjerne vilde gjøre et kort Tilsvær imod. Den meget ærede Minister sagde, at Rigsdagen aldrig har havt Myndighed over de Midler, som der her er Tale om. Jeg tror ikke, det er rigtigt, jeg tror, at Rigsdagen lige fra den Tid, den blev til, har havt denne Myndighed, men Rigsdagen har med den sædvanlige Langsømhed, der vises i slige Forhold, og som findige Folk sagt: kunne vi ikke saa det iaar, saa sige vi: imorgen er der atter en Dag, og undladt indtil nu at benytte den Myndighed, den har havt lige fra den første Dag over disse Midler, men det siger